

kan negtes, at i den Tid, Arbejderne gjen- nem deres Organisation have arbejdet for at faae Arbejdsforholdene frem paa Dags- ordenen, have de dog herigjennem arbejdet og agiteret for visse bestemte Spørgsmaal. Og det kan ikke negtes, at disse bestemte Spørgsmaal, som de have holdt forrest i Rækken, naar der var Tale om Sociallovgivning, Spørgsmaal, som der først og fremmest kjæmpedes for at faae Resultatet frem paa, staa i meget intim Forbindelse med dem, som Regeringen Tid efter anden har optaget og ladet komme paa Dagsordenen. Det turde da, mener jeg, grændse noget op til Dristig- hed at negte, at det er os, som have begyndt at agitere i Arbejdernes selvstændige Organi- sation og bragt disse Forslag frem til Drøftelse. Det er jo en Kjendsgjerning, at Regeringen ikke før har beskæftiget sig med disse Spørgs- maal, og saa er det virkelig dristigt, siger jeg, at paastaa, at det er os, der pynke os med laante Fjer, at det er os, der her have laant Initiativet fra Regeringen og dens Venner. Jeg skal minde om, at allerede i Samlingen 1880—81 reiste Socialdemokra- terne Spørgsmaalet om Sygepleie, idet de de havde da ingen Repræsentant i dette Thing — indgav et Andragende i Lovforslags Form om, hvorledes Sygepleie skulde ordnes ved Lov. De udtalte deri klart, hvorledes de ønskede dette Spørgsmaal ordnet, og hæv- dede, at det var den Fattige umuligt selv at besørge sin Sygepleie under de nuværende økonomiske Forhold. Den Gang blev Spørgs- maalet reist; det blev sat i Lovform og ind- bragt her i Thinget. Senere har Social- demokraterne agiteret for Sygepleien rundt om i Landet, arbejdet for Løsningen af disse Spørgsmaal og bestræbt sig for at danne Sygefaser rundt omkring. Senere har saa Regeringen taget Spørgs- maalet op i Form af Sygefasseloven. Men hvorledes ser den ud? Ja, saaledes, at den uheldig stillede Arbejder, de fattige Arbej- dere i det Hele taget, de, som man skulde mene, den sociale Lovgivning skulde støtte, aldrig ville blive i Stand til at nyde Godt af den Lov, som Regeringen har forelagt, og saa er det Forslag, der er kommet i Aar, efter min Mening endog daarligere end det fra forrige Aar. Og er ikke Alderdomsfor- sørgelse et Spørgsmaal, som Arbejderne selv have reist Landet over og agiteret for med den største Energi, og — jeg tør vel sige — have bragt Stemning op for i Befolkningen? Regeringen tog først dette Spørgsmaal frem, efter at der længe ihærdigt var agi- teret derfor fra Arbejdernes Side; saa optog den det, men det er os, der have bragt Spørgsmaalet frem. Men hvorledes

faae saa det Lovforslag ud, da det kom frem? Det forlangte, at en Mand og hans Hustru i 35 Aars Alderen skulde indbetale 2,926 Kr. een Gaang for Alle eller 163 Kr. 52 Ore aarlig i 21 Aar — saaledes faae Alderdomsforsørgelsesforslaget ud. Jeg er derefter berettiget til at sige, at da dette Lov- forslag forelaa fra Regeringen, vare Arbej- derne stude ud. Vi Arbejdere have ogsaa arbejdet for at faae Fattighjælpens Virkni- ger i deres uheldigste Form fjærnedes for Arbejderne. Vi have, siden vi vare repræ- senterede her i Forsamlingen, givet det Lov- form og søgt at agitere for, at disse Uret- færdigheder lige overfor den Fattige fjærnes. Jeg tror ogsaa at turde sige, at vi i dette Spørgsmaal have fundet Sympathi her i Salen, og at vi ude i Befolkningen have haft stærkt Sympathi for dette Spørgsmaal mellem alle humant tænkende Medborgere. Da der nu saaledes var bleven reist en Agi- tation for dette Spørgsmaals Løsning i den Form, vi ønskede det, og uden at strejfe ind paa andre Omraader, se vi Regeringen tage det op paa sit Fattiglovsforslag. Men hvad siger saa Regeringen der, efter at den havde set, at Arbejdsforholdene nu for Tiden ere af en saadan Natur, at Arbejdsløsheden bringer mangen en Mand til at ty til det offentlige Fattigvæsen, naar han ikke til en hvilken som helst Tid kan være i Stand til at faae Arbejde, og efter at den har anerkjendt, at de økonomiske Forhold ere af den Natur, at det ikke er muligt for en hæderlig Ar- bejder selv om han vil arbejde, at kunne faae Arbejde og derved befri sig for det offentlige Fattigvæsen? Den siger, at den som blot een Gang i Løbet af 60 Aar har været i Berøring med det offentlige Fattigvæsen, ikke skal komme til at nyde Godt af den Smule, som Regeringen foreslaar. Jeg tror saaledes, at ogsaa her ere Arbejderne stude ud. Vi stræbte at faae produktive Arbejder satte i Gang, hvorved Arbejderne kunde blive be- skjæftigede. Vi søgte at faae funde Ar- bejderboliger opførte. Hvad er der saa gjort af Regeringen og dens Venner? De have omformet Forslaget til en saadan Skikkelse, at Njebenhavns Kom- mune ikke vilde modtage det, uagtet den er- kjendte, at det var Nødvendighed for, at disse Spørgsmaal bleve tagne op og reali- serede. Saa kommer Lovforslaget om Søn- dagsfriheden, om Arbejdstidens Indskræn- ning! Arbejderne havde en Jøselse af at der var Overflødighed af Arbejdsstrakt. Det føle Arbejderne selv bedst, og hore Be- stræbelser ere derfor gaaede ud paa at ind- skrænke Arbejdstiden og navnlig at ind- skrænke Søndagsarbejdet, da det for de fleste